

УДК 351.74:005.56](477)

DOI: 10.31673/2786-7412.2026.035409

Іван КОГУТ

доктор філософії з права,

старший викладач кафедри кримінального права та процесу,

*Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова,
м. Хмельницький*

ORCID ID: 0000-0001-9900-2273

e-mail: i_kohut@univer.km.ua

Ivan KOHUT

PhD in Law,

Senior Lecturer of the Department of Criminal Law and Procedure,

Leonid Yuzkov Khmelnytskyi University of Management and Law, Khmelnytskyi

ORCID ID: 0000-0001-9900-2273

e-mail: i_kohut@univer.km.ua

**СИСТЕМА СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ МІЖВІДОМЧОЮ
ВЗАЄМОДІЄЮ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ**

**THE SYSTEM OF PUBLIC ADMINISTRATION ENTITIES RESPONSIBLE
FOR INTERAGENCY COOPERATION AMONG LAW ENFORCEMENT
AGENCIES IN UKRAINE**

Статтю присвячено теоретико-правовому обґрунтуванню системи суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів в Україні. Розкрито зміст поняття суб'єкта державного управління з урахуванням інституційної, компетенційної та функціональної складових його правового статусу. Обґрунтовано доцільність застосування широкого функціонального підходу, відповідно до якого до досліджуваної системи належать не лише правоохоронні органи, що безпосередньо здійснюють спільні заходи, а й органи державної влади, структурні підрозділи та посадові особи, наділені повноваженнями щодо стратегічного планування, нормативного регулювання, загального управління, спеціальної координації, організаційного й інформаційно-аналітичного забезпечення та контролю.

Встановлено відмінності між суб'єктом державного управління міжвідомчою взаємодією та безпосереднім учасником окремого спільного заходу. Проаналізовано співвідношення взаємодії, координації, управління і контролю, наголошено на організаційній самостійності правоохоронних органів та недопустимості підміни компетенції одного органу іншим. Також проаналізовано повноваження суб'єктів, які виконують стратегічні, управлінські, координаційні, виконавські, забезпечувальні та контрольні функції.

Запропоновано авторську класифікацію, що охоплює суб'єктів стратегічного і нормативного визначення засад взаємодії, загальної управлінської компетенції, спеціальної координаційної компетенції, безпосереднього здійснення правоохоронної взаємодії, її організаційного та інформаційно-аналітичного

забезпечення, а також контролю й оцінювання результативності. Доведено, що система відповідних суб'єктів має багаторівневий і динамічний характер, поєднує вертикальні, горизонтальні та діагональні зв'язки, а її склад залежить від предмета і сфери конкретної взаємодії. Визначено напрями вдосконалення нормативного забезпечення, пов'язані з уніфікацією засад міжвідомчої взаємодії, уточненням компетенції її суб'єктів, розвитком процедур інформаційного обміну та механізмів контролю за виконанням спільних рішень.

Ключові слова: державне управління, міжвідомча взаємодія, правоохоронні органи, суб'єкти управління, координація, компетенція, правоохоронна діяльність, державна політика.

The article is devoted to the theoretical and legal substantiation of the system of public administration entities involved in interagency cooperation among law enforcement agencies in Ukraine. The concept of a public administration entity is examined with due regard to the institutional, competence-based, and functional components of its legal status. The expediency of applying a broad functional approach is substantiated, according to which the system under study includes not only law enforcement agencies directly engaged in joint activities, but also public authorities, structural units, and officials vested with powers in the areas of strategic planning, regulatory framework development, general administration, special coordination, organizational and information-analytical support, and oversight.

The distinctions between a public administration entity responsible for interagency cooperation and a direct participant in a specific joint activity are identified. The relationship between cooperation, coordination, administration, and control is analysed, with particular emphasis on the organizational autonomy of law enforcement agencies and the inadmissibility of one authority substituting for the competence of another. The powers of entities performing strategic, managerial, coordination, executive, support, and control functions are also examined.

An original classification is proposed, encompassing entities responsible for the strategic and regulatory determination of the foundations of cooperation, entities of general managerial competence, entities of special coordination competence, entities directly engaged in law enforcement cooperation, entities providing organizational and information-analytical support, as well as entities responsible for control and performance evaluation. It is established that the system of the relevant entities is multilevel and dynamic, combines vertical, horizontal, and diagonal relationships, and varies depending on the subject matter and area of a particular form of cooperation. The article identifies directions for improving the regulatory framework, including the unification of the principles of interagency cooperation, clarification of the competence of its entities, development of information-exchange procedures, and improvement of mechanisms for monitoring the implementation of joint decisions.

Keywords: public administration, interagency cooperation, law enforcement agencies, public administration entities, coordination, competence, law enforcement activities, public policy.

Постановка проблеми. Сучасні загрози національній, державній, громадській та економічній безпеці мають комплексний і міжгалузевий характер, що об'єктивно зумовлює необхідність узгодженого використання повноважень, сил, засобів та інформаційних ресурсів різних правоохоронних органів. Протидія організованих і транснаціональній злочинності, корупції, тероризму, диверсійній діяльності, кіберзлочинності та кримінальним правопорушенням у сфері економіки нерідко виходить за межі компетенції одного органу та потребує належно організованої міжвідомчої взаємодії.

Водночас система суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів в Україні залишається недостатньо визначеною як на нормативному, так і на доктринальному рівнях. Законодавство закріплює повноваження окремих органів щодо формування державної політики, координації, контролю, інформаційного забезпечення та безпосереднього здійснення правоохоронної діяльності, однак не формує цілісного уявлення про склад відповідної системи, рівні її побудови та характер взаємозв'язків між її елементами. Додаткові складнощі спричиняють відсутність уніфікованого законодавчого підходу до визначення кола правоохоронних органів, фрагментарність регулювання міжвідомчої взаємодії, можливе дублювання компетенції та недостатнє розмежування взаємодії, координації, управління і контролю.

У зв'язку із цим актуальним є наукове обґрунтування поняття та ознак суб'єкта державного управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів, визначення критеріїв віднесення органів, структурних підрозділів і посадових осіб до відповідної системи, а також розроблення їх функціональної класифікації з урахуванням стратегічних, управлінських, координаційних, виконавських, забезпечувальних і контрольних повноважень.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Теоретичні засади визначення суб'єктів державного управління, їхньої компетенції, функцій і місця в управлінській системі висвітлено у працях Г. С. Одінцової, В. Б. Дзюндзюка, Н. М. Мельтюхової, В. Д. Бакуменка, Л. М. Усаченко, О. В. Червякової, а також у колективному підручнику за редакцією Ю. В. Ковбасюка, К. О. Ващенко та Ю. П. Сурміна [1-3]. Інституційні складові механізму державного управління досліджувала О. В. Федорчак [4]. Проблеми взаємодії та координації правоохоронних органів розглядали І. В. Однолько, П. С. Єпринцев, Л. М. Дорофєєва, М. В. Ковалів, В. А. Мозгова, А. Мудров та І. Європіна [5-10], тоді як питання поняття, системи й класифікації правоохоронних органів стали предметом наукових праць М. В. Руденка, О. П. Шайтуро, І. М. Коросташової та В. Я. Тація [11-14]. Водночас у науковій літературі переважно досліджено окремі аспекти державного управління, правоохоронної взаємодії або координації, тоді як цілісна система суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів, критерії їх виокремлення та функціональна класифікація залишаються недостатньо розробленими.

Метою статті є теоретико-правове обґрунтування системи суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів в Україні шляхом з'ясування змісту відповідного поняття, визначення критеріїв віднесення до цієї системи органів, структурних підрозділів і посадових осіб, аналізу їх нормативно закріпленої компетенції та розроблення авторської

класифікації за функціональним призначенням, рівнем управлінського впливу і характером участі у міжвідомчій правоохоронній взаємодії.

Виклад основного матеріалу. Дослідження системи суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів доцільно розпочати зі з'ясування загального змісту категорії «суб'єкт державного управління». Необхідність такого підходу зумовлена тим, що встановлення переліку правоохоронних та інших державних органів саме собою не розкриває їхнього місця в управлінні міжвідомчою взаємодією. Для цього потрібно визначити характер їхньої компетенції, функціональне призначення, рівень участі в управлінському процесі та зв'язки з іншими елементами системи.

У теорії державного управління управлінська система традиційно розглядається як поєднання суб'єкта управління, об'єкта управління та сукупності зв'язків, що виникають між ними. Г. С. Одінцева, В. Б. Дзюндзюк, Н. М. Мельтюхова та інші науковці зазначають, що суб'єкт управління може бути представлений органом влади, державною установою, структурним підрозділом апарату управління або посадовою особою, які виробляють і приймають державно-управлінські рішення, здійснюють керівний вплив або регулюють певні суспільні процеси та відносини [1, с. 38-41]. Отже, суб'єкт державного управління характеризується не тільки організаційною оформленістю, а й здатністю приймати рішення та впливати на функціонування відповідної сфери суспільних відносин.

Подібний підхід простежується у працях В. Д. Бакуменка, Л. М. Усаченко та О. В. Червякової, які розглядають державне управління як безперервний процес планування, організації, мотивації, контролю, комунікації та прийняття рішень, спрямований на формування і досягнення цілей держави. Науковці наголошують, що діяльність суб'єкта державного управління виявляється через організуючий, регулюючий, координуючий і контролюючий впливи [2, с. 10-11]. Звідси випливає, що функціональна характеристика суб'єкта має не менше значення, ніж його формальний державно-правовий статус.

Водночас у сучасній системі державного управління управлінські відносини не вичерпуються класичною моделлю одностороннього впливу суб'єкта на підпорядкований йому об'єкт. В. Д. Бакуменко, Л. М. Усаченко та О. В. Червякова поряд із суб'єкт-об'єктними виділяють суб'єкт-суб'єктні та об'єкт-суб'єктні відносини, що забезпечують горизонтальні зв'язки, взаємний вплив, інформаційний обмін і зворотний зв'язок у державному управлінні [2, с. 54, 126-127]. Це положення має особливе значення для міжвідомчої взаємодії правоохоронних органів, оскільки її учасники переважно не перебувають у відносинах організаційного підпорядкування, а діють у межах власної компетенції та узгоджують свою діяльність для досягнення спільної мети.

У підручнику «Державне управління» суб'єкт управління визначено як систему, наділену компетенцією і державно-владними повноваженнями, які дозволяють їй втілювати свою волю у формі управлінських рішень, обов'язкових для виконання. Відповідно до вузького, європейського підходу до суб'єктів державного управління належать насамперед органи виконавчої влади, їхні керівники, структурні підрозділи та посадові особи. За широкого підходу відповідне коло охоплює органи та керівників усіх гілок державної влади, якщо вони здійснюють організуючий, регулюючий або координуючий вплив на суспільні процеси [3, с. 238-239].

Застосування лише вузького підходу до предмета цього дослідження було б недостатнім. Державне управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів не обмежується діяльністю Кабінету Міністрів України, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади. У формуванні його нормативних і стратегічних засад беруть участь Верховна Рада України та Президент України; спеціальні координаційні повноваження мають Рада національної безпеки і оборони України, органи прокуратури та Антитерористичний центр при Службі безпеки України; контрольні функції здійснюють парламент, Уряд та інші уповноважені органи. Тому для визначення досліджуваної системи доцільно використовувати широкий функціональний підхід, не ототожнюючи при цьому державне управління з усією діяльністю державного апарату.

Системний характер відповідної сукупності суб'єктів додатково розкривається через категорію інституційного механізму державного управління. О. В. Федорчак розглядає його як складну систему, призначену для практичного здійснення державного управління та досягнення визначених цілей, що охоплює органи державної влади, органи місцевого самоврядування та інших суб'єктів, залучених до формування і реалізації державної політики, нормативно-правове забезпечення їхньої діяльності, а також взаємозв'язки між ними [4, с. 60-61]. Науковиця обґрунтовано підкреслює нерозривність організаційної та правової складових такого механізму: структура органів, розподіл повноважень і порядок їхньої взаємодії не можуть існувати поза нормативним регулюванням.

Наведені наукові підходи дають змогу виокремити три взаємопов'язані складові правового статусу суб'єкта державного управління: інституційну, компетенційну та функціональну. Інституційна складова характеризує організаційно оформленого носія управлінських повноважень; компетенційна відображає нормативно встановлені завдання, права, обов'язки та межі відповідальності; функціональна визначає конкретний напрям участі суб'єкта у формуванні, організації, координації, забезпеченні, реалізації або контролі відповідної діяльності.

Поєднання цих складових дає можливість відмежувати суб'єкта державного управління міжвідомчою взаємодією від учасника окремого спільного заходу. Працівник правоохоронного органу може брати участь у проведенні спільної операції, слідчої (розшукової) дії, виконанні доручення або інформаційному обміні. Однак сам факт такої участі не наділяє його статусом самостійного суб'єкта управління. Для цього необхідна наявність повноважень щодо визначення цілей, планування, прийняття рішень, розподілу завдань, координації, ресурсного забезпечення або контролю. Отже, учасник взаємодії безпосередньо виконує певні дії, тоді як суб'єкт управління організовує, спрямовує, забезпечує або контролює відповідну діяльність. У деяких випадках ці статуси можуть поєднуватися.

Важливим для визначення кола досліджуваних суб'єктів є з'ясування змісту міжвідомчої взаємодії. І. В. Однолько розглядає взаємодію правоохоронних органів як узгоджену діяльність нормативно визначених, адміністративно незалежних суб'єктів, об'єднаних спільною метою. До її основних проявів науковиця відносить спільне планування, проведення координаційних нарад, обмін інформацією, виконання доручень, створення спільних груп та проведення узгоджених заходів [5, с. 43-48]. Принципове значення має вказівка на адміністративну незалежність взаємодіючих суб'єктів, оскільки міжвідомчі відносини за загальним правилом не

передбачають загального організаційного підпорядкування одного правоохоронного органу іншому.

П. С. Спринцев визначає взаємодію правоохоронних органів як узгоджену за метою, місцем і часом спільну діяльність незалежних один від одного підрозділів, у межах якої поєднуються їхні можливості, сили, методи, засоби й інформаційні ресурси [6, с. 55-60]. Такий підхід засвідчує, що організаційна самостійність правоохоронних органів не перешкоджає утворенню цілісної системи взаємодії, якщо її елементи об'єднані спільною метою, нормативно встановленими процедурами та стійкими управлінськими зв'язками.

Л. М. Дорофеева, узагальнюючи наукові підходи, характеризує взаємодію як форму спільного цілеспрямованого впливу кількох суб'єктів, погоджену діяльність рівноправних та адміністративно незалежних органів, а також поєднання їхніх можливостей для виконання взаємопов'язаних правоохоронних заходів [7, с. 324-325]. Дослідниця звертає увагу на відсутність єдиного нормативно-правового акта, який комплексно врегульовував би міжвідомчу взаємодію правоохоронних органів, а також на ризики дублювання функцій, недостатнього розмежування повноважень, подвійної компетенції та відомчих суперечностей [7, с. 325-327].

Управлінська природа міжвідомчої взаємодії найбільш чітко виявляється через її співвідношення з координацією. Взаємодія охоплює всю сукупність спільних або взаємопов'язаних дій відповідних органів, тоді як координація є організаційно-управлінським засобом забезпечення їхньої узгодженості. Координуючий суб'єкт визначає або узгоджує пріоритети, забезпечує обмін інформацією, організовує наради, спільне планування та оцінювання результатів, однак не набуває необмеженої адміністративної влади над іншими учасниками.

М. В. Ковалів під координаційною діяльністю розуміє погодження дій адміністративно незалежних один від одного правоохоронних та інших державних органів. На думку науковця, координація має не оперативний, а організаційний характер і полягає в узгодженні діяльності за місцем і часом, об'єднанні зусиль та спрямуванні спільних дій на досягнення визначеної мети [8, с. 229-231]. Відповідно, координуючий суб'єкт не підміняє компетенцію інших правоохоронних органів, а створює організаційні умови для її узгодженої реалізації.

В. А. Мозгова пропонує розмежовувати рівні координації діяльності правоохоронних органів залежно від масштабу завдань і складу учасників. Координація може здійснюватися на загальнодержавному, міжвідомчому, відомчому, регіональному та локальному рівнях [9, с. 290-294]. А. Мудров та І. Європіна серед її форм називають координаційні наради, створення міжвідомчих робочих груп, спільний аналіз стану злочинності, розроблення узгоджених заходів, інформаційний обмін та контроль за виконанням спільних рішень [10, с. 73-78]. Зазначене свідчить, що систему суб'єктів не можна формувати лише за інституційною належністю: вона має враховувати рівень і функціональне призначення кожного суб'єкта.

Перш ніж визначати конкретні різновиди суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією, необхідно врахувати дискусійність самого поняття «правоохоронний орган». М. В. Руденко та О. П. Шайтуро зазначають, що поняття «правоохоронні органи» й «органи правопорядку» співвідносяться як родова і

видова категорії. Науковці звертають увагу на непослідовне використання в законодавстві термінів «правоохоронні органи», «органи правопорядку», «правоохоронні органи спеціального призначення» та «сили безпеки» [11, с. 165-171].

І. М. Коросташова також звертає увагу на відсутність у законодавстві послідовного підходу до класифікації судових і правоохоронних органів. Науковиця пропонує враховувати не лише формальне найменування відповідного органу, а передусім його функціональне призначення, характер повноважень і місце в механізмі забезпечення законності та правопорядку [12, с. 47-52].

В. Я. Тацій наголошував, що надмірно широке тлумачення правоохоронної функції призводить до включення до кола правоохоронних майже всіх органів виконавчої влади, які певною мірою виконують правозастосовні або контрольні завдання. Учений пропонував класифікувати відповідні органи залежно від їхнього функціонального призначення, виокремлюючи органи охорони правопорядку, контрольні юрисдикційні органи та органи охорони Конституції і державного контролю [13, с. 3-17; 14, с. 286-293]. Такий функціональний підхід є продуктивним для дослідження міжвідомчої взаємодії, оскільки дає змогу враховувати реальну роль відповідного органу в досягненні правоохоронної мети, а не лише його формальне найменування.

У законодавстві України відсутня універсальна норма, яка б визначала вичерпну систему правоохоронних органів для всіх правовідносин. Стаття 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» містить один із найширших переліків, однак цей перелік сформовано для цілей державного захисту працівників, а тому він не може автоматично застосовуватися для визначення системи суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією [15].

Закон України «Про національну безпеку України» оперує категоріями сектору безпеки і оборони, сил безпеки та сил оборони. Відповідно до статті 12 цього Закону сектор безпеки і оборони охоплює значно ширше коло суб'єктів, ніж правоохоронна система, зокрема Міністерство оборони України, Збройні Сили України, Міністерство внутрішніх справ України, Національну гвардію України, Національну поліцію України, Державну прикордонну службу України, Державну міграційну службу України, Державну службу України з надзвичайних ситуацій, Службу безпеки України, розвідувальні органи та інші інституції [16]. Тому поняття суб'єкта державного управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів також не може ототожнюватися з усіма складовими сектору безпеки і оборони.

Таким чином, до досліджуваної системи мають включатися не всі органи державної влади і не всі суб'єкти сектору безпеки і оборони, а лише ті органи, структурні підрозділи та посадові особи, які на підставі законодавства беруть участь у:

- 1) формуванні державної політики і нормативних засад міжвідомчої взаємодії;
- 2) стратегічному плануванні та визначенні її пріоритетів;
- 3) загальній або спеціальній координації правоохоронних органів;
- 4) організації, плануванні, координації та контролі за безпосереднім виконанням спільних правоохоронних заходів;

5) інформаційно-аналітичному, експертному, кадровому, технічному або ресурсному забезпеченні;

6) контролі й оцінюванні законності та результативності взаємодії.

Конституційною основою функціонування відповідної системи є статті 6 і 19 Конституції України. Поділ державної влади зумовлює організаційну та компетенційну відокремленість державних органів, а принцип законності вимагає, щоб вони та їхні посадові особи діяли виключно на підставі, у межах повноважень та у спосіб, передбачені Конституцією і законами України [17]. Із цього випливає, що міжвідомча взаємодія не може створювати нові владні повноваження, змінювати встановлену законом підслідність або компетенцію, а також використовуватися як підстава для неправомірного втручання одного органу в діяльність іншого.

З огляду на поєднання доктринального і нормативного критеріїв систему суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів пропонується структурувати за функціональним призначенням.

1. Суб'єкти стратегічного та нормативного визначення засад взаємодії.

До першої групи належать Верховна Рада України та Президент України. Їх включення до системи обумовлюється не безпосередньою участю у проведенні спільних правоохоронних заходів, а повноваженнями щодо формування нормативних, інституційних і стратегічних засад функціонування правоохоронної системи.

Верховна Рада України визначає правовий статус правоохоронних органів шляхом прийняття законів, установлює межі їхньої компетенції, засади відповідальності та парламентського контролю, затверджує загальнодержавні програми, а також здійснює контроль за діяльністю Кабінету Міністрів України у межах, передбачених Конституцією [17]. Парламентський вплив на міжвідомчу взаємодію має переважно нормативний і контрольний характер.

Президент України відповідно до Конституції України забезпечує державну незалежність і національну безпеку, є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України, очолює Раду національної безпеки і оборони України та видає укази і розпорядження в межах конституційних повноважень. Значення його діяльності для міжвідомчої правоохоронної взаємодії особливо виявляється у сфері національної безпеки, під час введення в дію рішень РНБО, а також затвердження стратегічних документів.

Прикладом відповідного стратегічного впливу є Комплексний стратегічний план реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023–2027 роки, схвалений Указом Президента України від 11 травня 2023 року № 273/2023. План передбачає посилення координації, спільного стратегічного планування, інформаційного обміну, підзвітності та функціональної спроможності органів правопорядку [18].

Водночас Верховна Рада України та Президент України не повинні визнаватися суб'єктами поточного оперативного управління взаємодією. Їхня роль полягає передусім у формуванні нормативних, політичних і стратегічних умов функціонування системи.

2. Суб'єкти загальної управлінської компетенції. Центральне місце серед суб'єктів загальної управлінської компетенції посідає Кабінет Міністрів України. Відповідно до статті 113 Конституції України він є вищим органом у системі

органів виконавчої влади, а згідно зі статтею 116 здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку та боротьби зі злочинністю, а також спрямовує і координує роботу міністерств та інших органів виконавчої влади [17].

Закон України «Про Кабінет Міністрів України» конкретизує повноваження Уряду щодо спрямування, координації та контролю діяльності центральних органів виконавчої влади [19]. Отже, Кабінет Міністрів України виконує системоутворювальну функцію стосовно тих правоохоронних органів, які мають статус центральних органів виконавчої влади або діяльність яких спрямовується та координується Урядом.

До суб'єктів загальної управлінської компетенції належать також міністерства, через які Кабінет Міністрів України спрямовує і координує діяльність відповідних центральних органів виконавчої влади. Відповідно до Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» міністерство забезпечує формування і реалізацію державної політики у визначених сферах, тоді як інші центральні органи виконавчої влади виконують окремі функції з реалізації державної політики [20].

Особливе місце серед суб'єктів загальної управлінської компетенції належить Міністерству внутрішніх справ України як міністерству, через Міністра якого Кабінет Міністрів України спрямовує та координує діяльність окремих центральних органів виконавчої влади у визначених законодавством сферах. Водночас спрямування і координація діяльності відповідних органів через Міністра внутрішніх справ України не означають їхнього організаційного підпорядкування Міністерству та не надають йому права втручатися у процесуальну діяльність слідчих або в реалізацію передбаченої законом самостійності правоохоронних органів [20].

3. Суб'єкти спеціальної координаційної компетенції. До третьої групи належать суб'єкти, для яких законодавством встановлено координаційні повноваження у конкретній сфері, за певних умов або щодо визначеного кола органів.

Насамперед до цієї групи належить Рада національної безпеки і оборони України. Відповідно до статті 107 Конституції України РНБО є координаційним органом з питань національної безпеки і оборони при Президентові України та координує і контролює діяльність органів виконавчої влади у відповідній сфері [17]. Закон України «Про Раду національної безпеки і оборони України» відносить до її функцій координацію та контроль діяльності органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони, зокрема в умовах воєнного або надзвичайного стану та у кризових ситуаціях [21].

Координаційні повноваження РНБО мають стратегічний і міжсекторальний характер. Вона не підміняє Кабінет Міністрів України, керівників правоохоронних органів чи прокурорів, а забезпечує узгодженість діяльності органів виконавчої влади у випадках, коли відповідні питання набувають значення для національної безпеки і оборони.

Спеціальним координаційним суб'єктом є прокуратура. Відповідно до частини другої статті 25 Закону України «Про прокуратуру» Генеральний прокурор, керівники обласних та окружних прокуратур, їхні перші заступники і заступники координують діяльність правоохоронних органів відповідного рівня у

сфері протидії злочинності. Основною законодавчо визначеною формою такої координації є проведення координаційних нарад [22].

Координаційна роль прокуратури має предметно обмежений характер і не поширюється на всю діяльність правоохоронних органів. Її необхідно відмежовувати від процесуального керівництва досудовим розслідуванням: у першому випадку прокурор узгоджує діяльність адміністративно самостійних правоохоронних органів на міжвідомчому рівні, а в другому – реалізує конкретні процесуальні повноваження в окремому кримінальному провадженні.

У сфері боротьби з тероризмом спеціальним координаційним суб'єктом є Антитерористичний центр при Службі безпеки України. Закон України «Про боротьбу з тероризмом» покладає на нього організацію і проведення антитерористичних заходів, а також координацію діяльності суб'єктів боротьби з тероризмом у межах їхньої компетенції [23]. Такий координаційний статус виникає не стосовно всієї правоохоронної діяльності, а лише у сфері запобігання, виявлення та припинення терористичної діяльності.

До цієї групи можуть належати також постійні та тимчасові міжвідомчі комісії, координаційні штаби, робочі групи й інші колегіальні утворення. Проте самостійними суб'єктами державного управління вони можуть визнаватися лише за умови їх нормативного утворення, визначення складу, завдань, повноважень і порядку прийняття рішень.

4. Суб'єкти безпосереднього здійснення міжвідомчої правоохоронної взаємодії. Правоохоронні органи, їхні структурні підрозділи та посадові особи належать до суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією лише за умови наділення їх повноваженнями щодо організації, планування, координації, розподілу завдань або контролю за виконанням спільних заходів; безпосередні виконавці, які таких повноважень не мають, є учасниками взаємодії, а не самостійними суб'єктами управління.

Основу виконавського рівня становлять правоохоронні органи, які безпосередньо здійснюють запобігання, виявлення, припинення та розслідування кримінальних й інших правопорушень, проводять оперативно-розшукові, контррозвідувальні, превентивні, процесуальні, прикордонні та інші заходи.

До цієї групи залежно від предмета взаємодії належать Національна поліція України, Служба безпеки України, Національне антикорупційне бюро України, Державне бюро розслідувань, Бюро економічної безпеки України, органи прокуратури, Державна прикордонна служба України, митні органи та інші суб'єкти, наділені відповідними правоохоронними або правозастосовними повноваженнями.

Стаття 5 Закону України «Про Національну поліцію» передбачає взаємодію поліції з органами державної влади та органами місцевого самоврядування. Інші положення Закону закріплюють співпрацю поліції з населенням, територіальними громадами, міжнародними організаціями та правоохоронними органами інших держав [24]. Відтак взаємодія є законодавчо визначеним елементом діяльності поліції, а не факультативним напрямом її роботи.

Служба безпеки України бере участь у міжвідомчій взаємодії у сферах забезпечення державної безпеки, контррозвідувальної діяльності, боротьби з тероризмом, охорони державної таємниці та виконання інших завдань, покладених на неї законодавством [25]. При цьому СБУ може одночасно виступати

безпосереднім виконавцем правоохоронних і спеціальних заходів, а через Антитерористичний центр при Службі безпеки України – брати участь у координації діяльності суб'єктів боротьби з тероризмом.

Спеціальні закони передбачають для Національного антикорупційного бюро України, Державного бюро розслідувань та Бюро економічної безпеки України різні форми взаємодії з іншими державними органами, зокрема одержання і передання інформації, доступ до державних інформаційних ресурсів, направлення матеріалів за належністю та проведення узгоджених заходів у межах установленої компетенції [26-28]. Конкретний зміст і форми такої взаємодії залежать від завдань, повноважень та предмета діяльності кожного із зазначених органів. Державна прикордонна служба України взаємодіє з Національною поліцією, СБУ, митними органами, Збройними Силами України та іншими суб'єктами у сфері охорони державного кордону, прикордонного контролю і протидії транскордонній злочинності [29].

Склад цієї групи не є незмінним. Він визначається предметом конкретної взаємодії. Наприклад, у протидії корупції провідними суб'єктами можуть бути НАБУ, органи прокуратури, Національна поліція, ДБР і БЕБ; у протидії тероризму – СБУ, Антитерористичний центр, Національна поліція, Національна гвардія та Державна прикордонна служба; у протидії економічним правопорушенням – БЕБ, Національна поліція, СБУ, митні органи, а також інші державні органи, залучені до інформаційного, контрольного й аналітичного забезпечення відповідної діяльності.

5. Суб'єкти організаційного та інформаційно-аналітичного забезпечення. Самостійного виділення потребують суб'єкти, які не завжди безпосередньо здійснюють правоохоронні заходи, але забезпечують підготовку, прийняття та реалізацію управлінських рішень. До цієї групи можуть належати інформаційно-аналітичні, експертні, криміналістичні, кібербезпекові, комунікаційні та інші спеціалізовані підрозділи державних органів, державні науково-дослідні установи, ситуаційні центри та координаційні штаби.

Інформаційно-аналітичне забезпечення має наскрізне значення для всієї системи. Воно охоплює збирання, перевірку, систематизацію, зіставлення, аналіз і передачу інформації, необхідної для оцінювання загроз, визначення пріоритетів, планування спільних заходів та контролю за їх виконанням. Відсутність сумісних інформаційних систем, єдиних стандартів обміну даними й чітких процедур доступу до інформації істотно знижує ефективність міжвідомчої взаємодії.

Водночас відповідні установи, підрозділи, центри та штаби можуть визнаватися самостійними суб'єктами державного управління лише за умови нормативного закріплення їхньої власної компетенції та повноважень щодо прийняття або організаційного забезпечення управлінських рішень. В інших випадках їх доцільно розглядати як допоміжні елементи або організаційні форми механізму міжвідомчої взаємодії, а не як самостійних суб'єктів управління.

6. Суб'єкти контролю та оцінювання результативності взаємодії. До окремої функціональної групи належать органи, структурні підрозділи та посадові особи, які в межах нормативно встановленої компетенції здійснюють парламентський, урядовий, відомчий, фінансовий або внутрішній контроль за діяльністю правоохоронних органів. Їхня участь у досліджуваній системі обмежується перевіркою законності, обґрунтованості, результативності та ресурсної ефективності спільних міжвідомчих заходів.

До цієї групи можуть бути віднесені Верховна Рада України та її профільні комітети, Кабінет Міністрів України, міністерства в межах повноважень щодо спрямування і координації відповідних органів, а також підрозділи внутрішнього контролю та внутрішньої безпеки правоохоронних органів. Інші державні органи належать до цієї групи лише тією мірою, якою предмет їхньої контрольної діяльності безпосередньо охоплює законність, фінансування, дотримання прав людини або ефективність спільних міжвідомчих заходів.

Контроль необхідно відмежовувати від координації. Метою координації є узгодження діяльності та організація спільної роботи, тоді як контроль передбачає перевірку відповідності діяльності встановленим вимогам та оцінювання її результатів. Один орган може поєднувати обидві функції, однак вони мають різний предмет, методи та юридичні наслідки.

Запропонована класифікація не виключає належності одного органу до декількох функціональних груп. Наприклад, прокуратура є суб'єктом спеціальної координації у сфері протидії злочинності та безпосереднім учасником кримінального провадження. Служба безпеки України здійснює правоохоронну і контррозвідувальну діяльність, а через Антитерористичний центр бере участь у координації суб'єктів боротьби з тероризмом. Кабінет Міністрів України формує підзаконне нормативне забезпечення і водночас спрямовує та координує роботу органів виконавчої влади.

Поряд із функціональною класифікацією систему суб'єктів доцільно структурувати за рівнями державного управління:

1) загальнодержавний рівень – Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Рада національної безпеки і оборони України;

2) центральний рівень – центральні апарати правоохоронних органів, Офіс Генерального прокурора, а також утворені на цьому рівні міжвідомчі комісії, координаційні штаби та робочі групи;

3) регіональний рівень – обласні прокуратури, територіальні органи та регіональні підрозділи правоохоронних органів, а також нормативно утворені регіональні координаційні органи;

4) місцевий рівень – окружні прокуратури, районні та місцеві підрозділи правоохоронних органів;

5) оперативно-виконавський рівень – посадові особи та структурні підрозділи, наділені управлінськими повноваженнями щодо організації, планування, координації, розподілу завдань або контролю за безпосередньою реалізацією конкретних спільних заходів.

Зазначені рівні не утворюють єдиної лінійної ієрархії, а поєднуються вертикальними, горизонтальними та діагональними зв'язками. Вертикальні зв'язки виникають усередині окремого органу або системи виконавчої влади; горизонтальні – між організаційно самостійними правоохоронними органами одного рівня; діагональні – між суб'єктами різних рівнів і відомчої належності, які не перебувають у безпосередньому підпорядкуванні. Слідчо-оперативні, спільні слідчі, аналітичні та інші робочі групи доцільно розглядати як організаційні форми реалізації міжвідомчої взаємодії, якщо вони не наділені самостійною нормативно визначеною управлінською компетенцією.

Висновки. Систему суб'єктів державного управління міжвідомчою взаємодією правоохоронних органів доцільно розглядати як нормативно впорядковану та функціонально диференційовану сукупність органів державної влади, правоохоронних органів, їх структурних підрозділів і посадових осіб, які в межах визначеної компетенції здійснюють стратегічне планування, нормативне регулювання, координацію, організаційне та інформаційно-аналітичне забезпечення, контроль або безпосередню реалізацію спільної правоохоронної діяльності.

За функціональним критерієм доцільно виокремлювати суб'єктів стратегічного і нормативного визначення засад взаємодії, загальної управлінської компетенції, спеціальної координаційної компетенції, безпосереднього здійснення правоохоронної взаємодії, її організаційного та інформаційно-аналітичного забезпечення, а також контролю й оцінювання результативності. Встановлено, що чинне законодавство регулює повноваження відповідних суб'єктів фрагментарно, що створює ризики дублювання функцій і недостатнього розмежування компетенції. Тому подальше вдосконалення має бути спрямоване на уніфікацію засад міжвідомчої взаємодії, визначення її суб'єктів, процедур інформаційного обміну, форм координації та механізмів контролю за виконанням спільних рішень.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Одінцова Г. С., Дзюндзюк В. Б., Мельтюхова Н. М. та ін. *Теорія та історія державного управління : навч. посіб.* / за заг. ред. О. Ю. Амосова, Н. М. Мельтюхової. Харків : Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2012. 252 с.
2. Бакуменко В. Д., Усаченко Л. М., Червякова О. В. *Теоретичні засади державного управління : навч. посіб.* / за заг. ред. Л. М. Усаченко. Київ : Інтерсервіс, 2013. 174 с.
3. *Державне управління : підручник : у 2 т.* / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; редкол.: Ю. В. Ковбасюк, К. О. Ващенко, Ю. П. Сурмін та ін. Київ ; Дніпропетровськ : НАДУ, 2012. Т. 1. 564 с.
4. Федорчак О. В. Інституційний механізм державного управління. *Ефективність державного управління*. 2017. Вип. 1 (50). Ч. 1. С. 53–63.
5. Однолько І. В. Взаємодія правоохоронних органів у сфері запобігання кримінальним правопорушенням. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2017. Вип. 34. С. 41–51.
6. Спринцев П. С. Взаємодія правоохоронних органів з іншими органами у запобіганні організований злочинності. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2022. № 59. С. 55–60. DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2022.59.11>.
7. Дорофєєва Л. М. Взаємодія митних та правоохоронних органів у питаннях протидії контрабанді. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2024. Вип. 85. Ч. 2. С. 322–328. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.85.2.48>.
8. Ковалів М. В. Координаційна діяльність прокуратури. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 2. С. 228–232. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.38>.

9. Мозгова В. А. Поняття та рівні координації діяльності правоохоронних органів із протидії злочинності й корупції. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 2. С. 290–294.
10. Мудров А., Європіна І. Форми координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2013. № 3. С. 73–78.
11. Руденко М. В., Шайтуро О. П. Поняття та система правоохоронних органів (органів правопорядку) у контексті нового Закону України «Про національну безпеку України»: питання правової визначеності. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2019. Вип. 1 (85). С. 165–172.
12. Коросташова І. М. Судові та правоохоронні органи України (питання класифікації). *Правова позиція*. 2021. № 3 (32). С. 47–52. DOI: <https://doi.org/10.32836/2521-6473.2021-3.9>.
13. Тацій В. Я. Поняття та система правоохоронних органів: у контексті системних змін до Конституції України. *Вісник Академії правових наук України*. 2012. № 4 (71). С. 3–17.
14. Тацій В. Я. Щодо визначення поняття та системи правоохоронних органів у Концепції внесення змін до Конституції України (концептуальні підходи): доповідь Комісії Конституційної Асамблеї з питань правоохоронної діяльності. *Вісник Конституційної Асамблеї*. 2013. № 1. С. 286–293.
15. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23.12.1993 № 3781-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3781-12> (дата звернення: 01.09.2026).
16. Про національну безпеку України : Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19> (дата звернення: 01.09.2026).
17. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 01.09.2026).
18. Про Комплексний стратегічний план реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023–2027 роки : Указ Президента України від 11.05.2023 № 273/2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/273/2023> (дата звернення: 01.09.2026).
19. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 № 794-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18> (дата звернення: 01.09.2026).
20. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17.03.2011 № 3166-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17> (дата звернення: 01.09.2026).
21. Про Раду національної безпеки і оборони України : Закон України від 05.03.1998 № 183/98-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/183/98-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 01.09.2026).
22. Про прокуратуру : Закон України від 14.10.2014 № 1697-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18> (дата звернення: 01.09.2026).
23. Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20.03.2003 № 638-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15> (дата звернення: 01.09.2026).
24. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 01.09.2026).

25. Про Службу безпеки України : Закон України від 25.03.1992 № 2229-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-12> (дата звернення: 01.09.2026).
26. Про Національне антикорупційне бюро України : Закон України від 14.10.2014 № 1698-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18> (дата звернення: 01.09.2026).
27. Про Державне бюро розслідувань : Закон України від 12.11.2015 № 794-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19> (дата звернення: 01.09.2026).
28. Про Бюро економічної безпеки України : Закон України від 28.01.2021 № 1150-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1150-20> (дата звернення: 01.09.2026).
29. Про Державну прикордонну службу України : Закон України від 03.04.2003 № 661-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/661-15> (дата звернення: 01.09.2026).

REFERENCES

1. Odintsova, H. S., Dziundziuk, V. B., Meltiukhova, N. M., et al. (2012). *Teoriia ta istoriia derzhavnoho upravlinnia* [Theory and history of public administration] (O. Yu. Amosov & N. M. Meltiukhova, Eds.). Vyd-vo KharRI NADU «Mahistr».
2. Bakumenko, V. D., Usachenko, L. M., & Chervyakova, O. V. (2013). *Teoretychni zasady derzhavnoho upravlinnia* [Theoretical foundations of public administration] (L. M. Usachenko, Ed.). Interservis.
3. Kovbasiuk, Yu. V., Vashchenko, K. O., Surmin, Yu. P., et al. (Eds.). (2012). *Derzhavne upravlinnia* [Public administration] (Vol. 1). NADU.
4. Fedorchak, O. V. (2017). Instytutsiinyi mekhanizm derzhavnoho upravlinnia [Institutional mechanism of public administration]. *Efektivnist derzhavnoho upravlinnia*, 1(50), 53–63.
5. Odnolko, I. V. (2017). Vzaiemodiia pravookhoronnykh orhaniv u sferi zapobihannia kryminalnym pravoporushenniam [Interaction of law enforcement agencies in the field of criminal offense prevention]. *Pytannia borotby zi zlochynnistiu*, 34, 41–51.
6. Yepryntsev, P. S. (2022). Vzaiemodiia pravookhoronnykh orhaniv z inshymy orhanamy u zapobihanni orhanizovanii zlochynnosti [Interaction of law enforcement agencies with other authorities in preventing organized crime]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Serii: Yurysprudentsiia*, 59, 55–60. <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2022.59.11>
7. Dorofeieva, L. M. (2024). Vzaiemodiia mytnykh ta pravookhoronnykh orhaniv u pytanniakh protydii kontrabandi [Interaction of customs and law enforcement agencies in combating smuggling]. *Naukovyi visnyk Uzhorodskoho natsionalnoho universytetu. Serii: Pravo*, 85(2), 322–328. <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.85.2.48>
8. Kovaliv, M. V. (2023). Koordynatsiina diialnist prokuratury [Coordination activities of the prosecutor's office]. *Analitichno-porivnialne pravoznavstvo*, 2, 228–232. <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.02.38>
9. Mozghova, V. A. (2013). Poniattia ta rivni koordynatsii diialnosti pravookhoronnykh orhaniv iz protydii zlochynnosti y koruptsii [Concept and levels of coordination of law enforcement agencies in combating crime and corruption]. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*, 2, 290–294.

10. Mudrov, A., & Yevropina, I. (2013). Formy koordynatsii diialnosti pravookhoronnykh orhaniv u sferi protydii zlochynnosti ta koruptsii [Forms of coordination of law enforcement agencies in combating crime and corruption]. *Visnyk Natsionalnoi akademii prokuratury Ukrainy*, 3, 73–78.
11. Rudenko, M. V., & Shaituro, O. P. (2019). Poniattia ta systema pravookhoronnykh orhaniv (orhaniv pravoporiadku) u konteksti novoho Zakonu Ukrainy «Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy»: Pytannia pravovoi vyznachenosti [The concept and system of law enforcement agencies in the context of the new Law of Ukraine “On National Security of Ukraine”: Issues of legal certainty]. *Visnyk Luhanskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav imeni E. O. Didorenka*, 1(85), 165–172.
12. Korostashova, I. M. (2021). Sudovi ta pravookhoronni orhany Ukrainy (pytannia klasyfikatsii) [Judicial and law enforcement agencies of Ukraine: Classification issues]. *Pravova pozytsiia*, 3(32), 47–52. <https://doi.org/10.32836/2521-6473.2021-3.9>
13. Tatsii, V. Ya. (2012). Poniattia ta systema pravookhoronnykh orhaniv: U konteksti systemnykh zmin do Konstytutsii Ukrainy [The concept and system of law enforcement agencies in the context of systemic amendments to the Constitution of Ukraine]. *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy*, 4(71), 3–17.
14. Tatsii, V. Ya. (2013). Shchodo vyznachennia poniattia ta systemy pravookhoronnykh orhaniv u Kontseptsii vnesennia zmin do Konstytutsii Ukrainy (kontseptualni pidkhody) [On defining the concept and system of law enforcement agencies in the Concept of amendments to the Constitution of Ukraine: Conceptual approaches]. *Visnyk Konstytutsiinoi Asamblei*, 1, 286–293.
15. Verkhovna Rada of Ukraine. (1993). *Pro derzhavnyi zakhyst pratsivnykiv sudu i pravookhoronnykh orhaniv* [On state protection of court and law enforcement employees] (Law of Ukraine No. 3781-XII, December 23, 1993). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3781-12>
16. Verkhovna Rada of Ukraine. (2018). *Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy* [On national security of Ukraine] (Law of Ukraine No. 2469-VIII, June 21, 2018). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19>
17. Verkhovna Rada of Ukraine. (1996). *Konstytutsiia Ukrainy* [Constitution of Ukraine] (Law of Ukraine No. 254k/96-VR, June 28, 1996). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
18. President of Ukraine. (2023). *Pro Kompleksnyi stratehichnyi plan reformuvannia orhaniv pravoporiadku yak chastyny sektoru bezpeky i oborony Ukrainy na 2023–2027 roky* [On the Comprehensive Strategic Plan for Reforming Law Enforcement Bodies as Part of the Security and Defence Sector of Ukraine for 2023–2027] (Decree No. 273/2023, May 11, 2023). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/273/2023>
19. Verkhovna Rada of Ukraine. (2014). *Pro Kabinet Ministriv Ukrainy* [On the Cabinet of Ministers of Ukraine] (Law of Ukraine No. 794-VII, February 27, 2014). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18>
20. Verkhovna Rada of Ukraine. (2011). *Pro tsentralni orhany vykonavchoi vlady* [On central executive authorities] (Law of Ukraine No. 3166-VI, March 17, 2011). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17>

21. Verkhovna Rada of Ukraine. (1998). *Pro Radu natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy* [On the National Security and Defense Council of Ukraine] (Law of Ukraine No. 183/98-VR, March 5, 1998). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/183/98-%D0%B2%D1%80>
22. Verkhovna Rada of Ukraine. (2014). *Pro prokuraturu* [On the prosecutor's office] (Law of Ukraine No. 1697-VII, October 14, 2014). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>
23. Verkhovna Rada of Ukraine. (2003). *Pro borotbu z teroryzmom* [On combating terrorism] (Law of Ukraine No. 638-IV, March 20, 2003). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15>
24. Verkhovna Rada of Ukraine. (2015). *Pro Natsionalnu politsiiu* [On the National Police] (Law of Ukraine No. 580-VIII, July 2, 2015). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>
25. Verkhovna Rada of Ukraine. (1992). *Pro Sluzhbu bezpeky Ukrainy* [On the Security Service of Ukraine] (Law of Ukraine No. 2229-XII, March 25, 1992). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-12>
26. Verkhovna Rada of Ukraine. (2014). *Pro Natsionalne antykoruptsiine biuro Ukrainy* [On the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine] (Law of Ukraine No. 1698-VII, October 14, 2014). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18>
27. Verkhovna Rada of Ukraine. (2015). *Pro Derzhavne biuro rozsliduvan* [On the State Bureau of Investigation] (Law of Ukraine No. 794-VIII, November 12, 2015). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19>
28. Verkhovna Rada of Ukraine. (2021). *Pro Biuro ekonomichnoi bezpeky Ukrainy* [On the Economic Security Bureau of Ukraine] (Law of Ukraine No. 1150-IX, January 28, 2021). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1150-20>
29. Verkhovna Rada of Ukraine. (2003). *Pro Derzhavnu prykordonnu sluzhbu Ukrainy* [On the State Border Guard Service of Ukraine] (Law of Ukraine No. 661-IV, April 3, 2003). Retrieved September 1, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/661-15>

Received (надійшла до редакції): 03.08.2026

Accepted (прийнята до друку): 02.09.2026

Published (опублікована): 15.09.2026